

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO IV.

LJUBLJANA, PETEK, 29. DECEMBRA 1939.

ŠTEV. 16.

Silvestrov večer in novo leto

BEŽI, BEŽI, NEPOVRAČLJIVI ČAS!

(Horac)

Črnogledi nemški filozof in zgodovinar Oswald Spengler omenja v nekem svojem delu, da so med evropskimi narodi Nemci prvi iznašli mehanično uro, ki nam zdaj v toliko različnih oblikah meri in določa čas. Njemu se to ne zdi slučajno, marveč mu pomeni nekaj značilnega: ura je bila otožnim in k premišljevanju ter sanjarjenju nagnjenim Germanom strašna podoba in znanilka bežečega časa.

Ena ura v letu je, ko ljudje z veliko pazljivostjo čakajo in poslušajo, kdaj bodo zadoneli zvonovi po naših številnih stolpih. To je dvanaajsta ura Silvestrovega večera, ko se staro leto poslavlja in novo začinja. Tedaj se vsak človek rad zamisli, spomin mu hiti nazaj v preteklo leto.

Še veliko rajši se pa ozira v prihodnost in ugiba, kaj mu bo to novo leto prineslo, kaj skriva pod svojim skrivnostnim plaščem.

RAZLIČNI LJUDJE — RAZLIČNE MISLI

Sodobni človek nerad razmišlja o minljivosti sveta in časa in sebe. Saj skoraj nima ne prilike ne časa. Današnja naglica, hlastanje za vsem, kar je »najnovejše«, borba za vsakdanji kos kruha, časopisje, kino, radio, vse to mu ne pusti, da bi šel sam vase in naredil račun za nazaj in načrt za naprej.

Polnočnim zvonovom Silvestrovega večera pa tudi ta plitvi in veri odtujeni človek navadno vendarle za hip prisluhne. Reš ga je samega sebe strah in ne ve kaj početi, išče ta večer razposajene družbe, veselih prijateljev, hoče godbe, plesa, uživanja. Ali čas beži tudi na plesišču. In ko ob dvanaajsti uri vse bleščeče luči za nekaj trenutkov ugasnejo, naznanjajoč, da je starega leta konec, se morajo tudi takemu čisto tostran-

sko usmerjenemu človeku vzbuditi neke nove resne misli. Kaj je čas? Kaj naše življenje? Čemu živim in kdaj bo konec? Letos smo se srečno ognili vojni: kaj nas čaka drugo leto? Kaj bo z denarjem, ki sem ga nagrabil, s častmi, ki sem se do njih dokopal, ko vojna za vse to nič ne vpraša, ko je sovražnik tako nečloveški, zverinski?

Take črne misli bodo nekateremu motile brezskrbnost. Ali prihodnost je temna, neznanja. Končno takemu človeku nič drugega ne preostaja, kakor da se resignirano prepusti »Usodi«, ker v Boga malo ali nič ne veruje.

NOVO LETO KATOLIŠKEGA ŠTUDENTA

Kaj naj katoličanu, dijaku pomeni novo leto? Ali bo ta noč tudi nam kot mračen, skrivnosten hodnik, ki ga moraš, hočeš ali nočeš, prehoditi, čeprav nič ne veš, kaj te onstran čaka? Kaj se za drugimi vrati skriva? Ne, mi ne gremo v tako negotovost, zakaj iz teme prihodnosti, na vratih, ki se odpirajo v novo leto, žare besede vere, našega upanja, naš program, naša obljuba: »Kralju vekov pa, neminljivemu, nevidnemu, edinemu Bogu čast in slava na vekov veke.« (1 Tim 1, 17.)

Kdo bi tajil, da so časi hudi, da se nam ne obeta noben paradiž? Morda čakajo nas, naš narod in našo vero hude preizkušnje. A zaradi tega ne bomo obupavali. Božja previdnost čuje tudi nad nami, njegova vsemogočna roka varuje tudi nas in naš narod.

»Na svetu boste imeli stisko; ali zaupajte, jaz sem svet premagal.« (Jan 16, 33.) Te Jezusove besede, ki se vedno izpolnjujejo, veljajo tudi za prihodnje leto. Zato proč z malodušjem! Veselo in pogumno si voščimo srečno in blagoslovljeno novo leto!

Srečno in blagoslovljeno novo leto 1940.

Vam želi uredništvo in uprava.

Kako je demokratska Finska uničila komunistično stranko l. 1930

PRI POBOŽNIH SEV. FINCIH FANT IN DEKLE — NA CESTI NIKDAR SKUPAJ!

... Toda gori na severu, v vzhodni Botniji, fant in dekle nikoli ne gresta skupaj po cesti. V mestu Lappoa, trdnjavi pobožne sekte, sem videl na kolodvoru, da so moški in ženske ločeni čakali na vlak. Zakonske dvojice so se ločile, moški so šli na desno, ženske na levo.

Kako se vaše ulice svetijo v svoji snagi! Vsi ljudje, starčki, možje, žene in otroci, nosijo samo črne obleke, kakor da bi bilo veliko žalovanje ali kot bi včeraj umrl vaški starešina.

BOG IN DOMOVINA!

V nedeljo ima vsakdo molitvenik s seboj. Bog in domovina sta tem ljudem smisel življenja. Gorje tistem, ki si drzne dvomiti o Bogu ali reči samo besedico proti Finski! Kjer koli je bilo potrebno za obrambo domovine nastopiti, so ti ljudje nastopili. Vedno so stali na prvem mestu, ker poziv na strah v tem narodu nikoli ni našel odziva. Ko se je bilo treba boriti, danes prav tako kot pred dvajsetimi leti, so šli v boj s sv. pismom v rokah.

NOŽ PUUKKO...

Toda poleg sv. pisma so imeli ti pobožni ljudje še kaj drugega. Že v miru je vsak izmed njih imel s seboj ostro nabrušen nož, sloviti finski puukko, ki jih izdelujejo v ogromnih množinah v nožarskem mestu Kauhava. Sv. pismo in nož sta Fincu vedna spremljevalca. Finc je dober in prijazen človek, dokler ti, tujec, spoštuješ njegovo svobodo, njegovo miselnost, njegovo pravico do življenja in njegove običaje. Puukko je pa takoj v pesti, če se mu približaš s hudobnimi naklepi. Ne drzni si tega!

CVETLIČAR KOSSOLA — REŠITELJ NARODA

To je vedel neki trgovec s svetlicami, tam v mestu Lappoa, po imenu Kossola, ki je bral mnogo časopisov. Boril se je že v osvobodilnih bojih proti boljševikom, se potem vrnil v svojo Lappoo in živel udobno malomeščansko življenje. Zvečer v gostilni so se moške menili o politiki. Župnik Karres je bil tam, učen mož, bogati kmet Hertua in še drugi.

V HELSINKIH — VLADA SLABIČEV

To je bilo leta 1930. V Helsinkih je vladala demokratska vlada, nje na čelu Kollio, ki je danes predsednik republike. Toda mozem v gostilni njegova politika ni bila všeč. Bila je medla in ji je primanjkovalo avtoritete.

KOMUNISTI POSTAJAJO PREDRZNI!

V parlamentu, hipermoderni stavbi ogromnega obsega, so se komunistični poslanci zopet enkrat predrznili odpreti usta! Kakor da niso zakleti sovražniki domovine! Ti govori so postajali vedno bolj izzivalni. V Lappoi je ogorčenje rastlo.

»Kaj menite k temu, gospod župnik?« je vprašal kmet Hertua. Pastor Karres je bil poslanec v parlamentu in je komunistične bogokletnike sam slišal. Pastor Karres ni bil sam nič manj razkačen kot ostali člani omizja.

»Jaz sem protestiral,« je rekel, »zastavljal sem ves svoj vpliv, da bi se ta škandal nehal, toda vlada se gre skrivalice in se izgovarja na državno ustavo.«

IZZIVANJE PRED CERKVIJO

Hertua se je razburjal.

»Posledice tega slabičevstva, go spod pastor, so povsod videti... Zadnjič po vaši pridigi, ko smo šli iz cerkve, so se komunistični cepci zbrali pred cerkvenimi vrati. Norčevali so se iz vernikov. Sodruga je nosila v gumbnicah rdeče cunjice. Čisto jasno: poslali so jih iz Helsinkov. Prestolnica je vir vsega hudega.«

TREBA JE DEJANJ!

Kossola, trgovec s svetlicami, je ves čas molčal. Toda spomnil se je, kaj mu je o tej službi božji povedala Krista, njegova osemletna plavolasa hčerka. Ves dan se je mala Krista jokala. Komunistični mladiči so se iz Kriste norčevali, ker je molila ljubelega Boga.

»Govorjenje ne zaleže nič, gospodje,« se končno oglasi Kossola, »treba je dejanj!«

Govornik ni bil, bil je mož dejanja.

VLADO PRISILITI, DA NAPRAVI BOLJŠEVIZMU KONEC!

Iz teh gostilniških pomenkov je poleti leta 1930. nastalo lappoansko gibanje, eden najbolj čudnih političnih pojavov, kar jih je videl svet. Cvetličar Kossola je sklenil, da bo prisilil vlado, da z boljševizmom napravi konec. Tiste dni v Helsinkih nihče ni poznal njegovega imena. Nekaj dni pozneje ga je poznal ves svet.

NAROD SE VZDIGNE: POHOD NA HELSINKE!

V Lappoi je Kossola zbral vse moške, Hertua in Karres sta mu pomagala. Oboroženi s sv. pismom in puukkom so sklenili, da se vzdignejo nad grešno prestolnico. Začel se je zgodovinski pohod kmetov iz Lappoe. Iz vseh vasi Vzhodne Botnije

so se pridružili kmetje temu pohodu strahov. Kakor plaz je rastle množica in ko so dosegli prestolnico, se je zdelo, da koraka za Kossolo ves narod.

VLADA SE UDA

Niti govora ni bilo o tem, da bi se vlada kaj upirala, zakaj nastopiti bi bila morala proti lastnemu narodu in proti vsemu, kar je najbolj zdravega in najboljšega v tem narodu. Udala se je.

KOSSOLOVI POGOJI

Še preden je cvetličar zagledal helsinške stolpe, je popolnoma presenečeni vladi sporočil svoje pogoje: »Preden dosežemo prestolnico, mora biti komunisti na tleh!

Razpust komunistične stranke, vseh njenih pomožnih organizacij, vseh njenih časopisov!

Konec in obračun z moskovskimi plačanci za vedno — in nobenih sentimentalnosti!

Če izpolnite te pogoje, gospodje ministri, se vrnem v svojo cvetličarno. Če jih ne boste izpolnili, potem naj vam pomaga Bog...«

MINISTRI, DIPLOMATJE, VOJSKA, POZDRAVLJAJO...!

Ko je kmečka vojska Kossolova dosegla Helsinke, so stali predsednik republike, ministrski predsednik, vsi ministri in generali na glavnem trgu ter čakali, da bi pozdravili ljudi iz Lappoe. Tudi diplomatski zbor je bil navzoč v svojih obveznih cilindrih. Vojaštvo je kmečki vojski izkazalo čast. Godbe so igrale narodno himno. Pod milim nebom so peli koral in molili očenaš. Nezaporna slika! Sovjetskega poslanika, gospoda Majskega, ki je danes akreditiran na dvoru v St. Jamesu, med tujimi diplomati ni bilo. Hitro je poslal v Moskvo šifrirano brzojavko, da je stvar s Kossolo resna in da v tej deželi za dolgo časa ni nobenega upanja več. Pristaši Kussinnena so bili poraženi.

IZGANJANJE KOMUNISTOV

Vlada je napravila, kar ji je rekel Kossola, cvetličar. Komunisti so bili postavljeni izven zakona. Na cestah v Helsinkih je bil pravi pravcati lov na komuniste. Sam sem videl, kako so nekega komunisto na cesti siekli in do krvi pretepli. Nekaj dni pozneje komunistov ni bilo več!

KMETJE SE VRNEJO DOMOV

Kossola se je vrnil v Lappoo, svoje rože prodajati. Tudi njegovi kmetje so šli domov in obesili puukko nad svojimi posteljami. To je bilo znamenje zmage in miru. Dežela je zopet svobodno zadihala, nobenega boljševizma ni bilo več, toda tudi

do fašizma ni prišlo, čeprav se je marsikdo tega bal.

PRI KOSSOLI

Bil sem pri Kossoli v tistih dneh in sem se z njim, s Hertuom in Karresom dolgo razgovarjal. Neki finški dijak, ki je bil za tolmača — ti ljudje govore samo finsko, — je moral poleg jezika prevajati tudi njihovo miselnost. Ni je bilo tako lahko razumeti.

Zdaj, ko s finsko dramo sočustvuje ves svet, mislim na Kossolove besede, ki šele danes postajajo umiljive v vsej svoji globini.

Sedel sem z vso družino za mizo, s svetlim prtom pogrnjeno. Kristico so poslali v očetovo spalnico po njegova odlikovanja iz osvobodilnih bojev, ki jih je hotel pokazati inozemskemu gostu in na katera je zelo ponosen.

KOSSOLOVE JASNE BESEDE

»Kuga boljše vizma,« je dejal trgovec z rožami, »bo mogla triumfi-

rati le preko trupel finskega naroda. Tudi časopisi so mi rekli.

Jaz ne vem, kaj je to. Toda če fašist biti pomeni rdečo kugo pregnati, potem pa, prosim, mi kar recite fašist... Naše gibanje, ki je gibanje finskega naroda, nima nobenega, pa prav nobenega opravka s strankarstvom. Lappa je podlaga, na kateri so vsi Finci eno.

Ustava republike je bila nesposobna komunistično nevarnost ugnati. Zato smo morali sami poseči vmes in slabičevski vladi diktirati svoje volje. Tako bo tudi znanprej. Mi ne poznamo nobenega nazaj in nobenih kompromisov! Umrli bomo, udali se pa ne bomo!*

Devet let je minilo od tedaj. Kossola, trgovec z rožami, je mrtev, toda meni je, kot da je bil ta razgovor včeraj.

Ta cvetličar je leta 1930. daleč naprej videl.

Mučeniška Poljska

Tudi sedaj, ko toliko drugih važnih dogodkov priteguje nase našo pozornost, ne smemo pozabiti prežalostne usode Poljakov, ki jo doživljajo pod krutim jarmom rasizma. Omeniti moramo prav posebno strahotno preganjanje, ki je Poljsko spremenilo v eno samo veliko mučilnico. Tajna policija se do skrajnosti izdružuje nad nedolžnim in junaki narodom, ki se je drznil braniti svojo osnovno pravico: svojo svobodo; kajti to je bil — po mnenju rasistov — nesramen atentat na čast gosposkega naroda, ki da ga je narava izbrala za prvega na celem svetu.

Ker je Poljska globoko katoliška dežela, sovražnik prav dobro ve, da ne bo prej strl odpora proti izvoljeni rasi, dokler ne bo iz duš Poljakov iztrgal vere in uničil verskega življenja. Zato pa z naravnost prevečano natančnostjo preganjajo vse, kar nosi katoliško ime.

Najprej so se vrgli na duhovnike, ki jih streljajo vse vprek: na podlagi umetno prirejenih sodnih procesov, pa tudi kar brez obtožbe in obsodbe. Dogaja se tudi, da duhovnike strahopetno in zahrbtno umore kar v cerkvi.

Tudi vernikom nič ne prizanašajo. Vsi tisti, ki se s studom obračajo od novopoganskega malikovanja rase, krvi in države, morajo prepustiti vse svoje imetje sovražnikovim družinam in iti daleč od doma, največkrat peš, brez ozira na starost in bolezen. Tiste, ki med potjo oslabe, brez usmiljenja postrele. Starši morajo potovati sami brez otrok in otroci brez svojih staršev. Prav nič se ne spoštuje ne starost ne nežna mladost ne izobrazba ne poštenje. Mlad fantje in dekleta so izpostav-

ljeni prostaškemu mučenju. Slavne učenjake, kot n. pr.: profesorje krakovske univerze, so pometali v ječe, kjer morajo prenašati lakoto in mraz in zasramovanje. Zopet druge pa so poslali v oddaljene kraje, brez družin, s katerimi tudi sicer ne smejo imeti nobenega stika.

Vse, kar smo mogli v zadnjem času zvedeti o dogodkih na Poljskem, prekaša po grozovitosti in zverinstvu najhujše tiranije vseh časov. To ni samo strašna tiranija in rafinirano preganjanje, temveč naravnost demonsko početje, ki hoče iz človeka narediti ubogljivo žival, ki hoče ubiti vse, kar je v človeku lepega, velikega, plemenitega.

Tak raj se obeta vsem narodom v Evropi, če zmaga nečloveški, poganški nacionalizem.

Take novice sporočata »La Croix« in »Osservatore Romano«.

Dr. IVAN AHČIN:

Komunizem — največja nevarnost naše dobe

Založila Zveza fantovskih odsekov v Ljubljani, 1939. Cena 10 din.

V zadnjih letih smo mnogokrat slišali očitek celo od dobromislečih in izobraženih ljudi: »Čemu toliko pisati o komunizmu in rdeči nevarnosti! Saj se te nevarnosti pri nas ni bati; zato ne iščite vruga tam, kjer ga ni.« Letošnji dogodki so nam pa očitno pokazali, da je katoliški tisk še premalo pisal o tej kugi, sicer bi naši ljudje ne nasedali komunističnim agitatorjem v taki meri. In da so nasedali, so za en del prispevali tudi ti v resnici dobromisleči, a vendarle premalo informirani naši prijatelji. Proti komunizmu bomo torej morali vedno pisati, dokler ne bo dokončno uničen.

Zato smo veseli te nove knjige o komunizmu, ki jo je spisal glavni urednik »Slovenca« dr. Ivan Ahčin. Obširna in težka snov je obdelana na kratko, a jasno in lahko umljivo. Knjiga ima še to prednost, da se ozira na dogodke iz zadnjih mesecev in na najnovejšo agitacijo komunistov. Pripravna je zlasti za predavanja po vseh naših mladinskih organizacijah. Mladina mora bolj poznati tega nasprotnika, njegovo orožje in način bojevanja, mora doumeti, kaj komunisti hočejo in kam težijo; potem se ne bo toliko ljudi takoj lepo vdajalo njihovi premeteni agitaciji, kot se je dogajalo na jesenskih orožnih vajah.

Upamo, da bo ta knjiga mnoge privedla do spoznanja, da je komunizem zares največja nevarnost naše dobe, naše vere in našega naroda in da se je takih nevarnosti treba z vsemi silami postaviti v bran.

Ob novem letu po naših družinah naročajo in odpovedujejo časopise.

Nasprotniki se vedno drže načela: catholica non leguntur — katoliškega tiska ne beremo!

Bodimo še mi tako odločni in sklenimo: acatholica non leguntur — noben nekatoliški, noben protiverski, noben indiferenten časopis ne sme prihajati v našo družino.

Kdaj bomo nehali podpirati tisk, ki spodkopava in blati naše največje svetinje?

Bodi apostol dobrega tiska doma in v svojem okolju!

SKAD „Zarja“ črtana iz seznama pomožnih sil slovenske Katoliške akcije

Narodni odbor Katoliške akcije v Sloveniji je na seji dne 16. decembra 1939. soglasno sklenil, da se SKAD »Zarja« v Ljubljani črta iz seznama pomožnih sil Katoliške akcije.

Imenovano društvo je zadnje čase rušilo katoliško edinstvo; težko se je pregrešilo proti dolžnosti, sodelovati z drugimi katoliškimi akademskimi društvi pri osvajanju okolja; pri razporejanju akademskih katoliških sil se ni ravnalo, kakor bi se moralo ravnati kot pomožna sila Katoliške akcije.

Narodni odbor Katoliške akcije v Ljubljani.

Dva katoličana

(Nezmotljiva Cerkev)

Bilo je drugi dan po obsodbi rasizma.

V univerzitetni dvorani je bilo med izobraženci vseh vrst zbranih tudi nekaj gospa. Eno izmed njih, poznano po njenem globokem verskem prepričanju, odgovori mlad gospod, profesor, ki je menil, da je papeževa obsodba neumestna:

»Brezbožni in materialistični boljševizem naj že obsoja, če hoče, toda nacionalizem? ... Pij XI. pa res pretirava. Ali mar ne ve, da si ta dva svetovna nazora neusmiljeno nasprotujeta? Da sta rojena sovražnika? Da se nikoli ne bosta združila, se zvezala in se pomešala? Sicer je pa tudi Hitler sam obsodil boljševizem in mu napovedal neizprosni boj. Papež, vaš papež, gospa, je preveč nestrpen.«

»Če obsoja«, odgovori gospa boječe, »obsoja zato, ker mora.«

»Pomislite vendar! Če je že zavrgel srp in kladivo, bi moral imeti vsaj do kljukastega križa malo več obzirnosti. Čeprav je res kljukast, je vendarle še križ in ima zato pravico, da se z njim bolj obzirno ravna kot z boljševiskimi simboli. Ali ni res, gospa?«

»Mislim, da kljukasti križ ni nič drugega kot najbolj spačena potvorba našega križa, ki je edino pravi in ki ga edinega častim.«

»Ah, ve ženske in prav posebno vi, gospa, ste zares fanatične. Kako vendar morete rimske določbe sprejemati kar brez debate in brez vsakega ugovora...«

»Čemu pa naj bi ugovarjala in kritizirala? Cerkev sem vedno ubogala in se zaradi tega še nikoli nisem kesala.«

»Da, da, vem! Kadar koli spregovori, vaš papež« — ob besedici, »vaš' se je mladi profesor namrdnil, — »kadar koli spregovori, vaš' papež, mu vedno odgovorite: amen, tako je!«

»Res je to,« mu ponosno odgovori gospa. »Na besedo, mojega papeža, ki je tudi vaš, vedno odgovorim amen. Enako sprejemam tudi nasvete svojega škofa in župnika; kajti Cerkev vodi Sveti Duh.«

»Tako vero imate kot kaka kmetica, kaj!«

»Če hočete... in prav tako vero želim tudi vam. Tudi Pasteur je tako veroval in še toliko drugih učenih mož.«

*

Prvi dan po rusko-nemški pogodbi so se v isti dvorani srečali zopet isti ljudje. Zdaj je pa gospa nagovorila profesorja.

»No, vidite, gospod profesor, ta dva nezdržljiva sovražnika sta se vendarle zedinila. Hitler in Stalin sta se čudovito sporazumela za skupno delitev Poljske. Kljukasti križ se je pridružil kladivu in spru. Včeraj še sovražnika, danes največja prijatelja... Moj papež je imel prav. Ker je pod stalnim vodstvom Sv. Duha, se v verskih stvareh ne zmoti. Sedaj se je spet enkrat pokazalo, da je papež Kristusov namestnik. Zato nikoli ne kritizirajmo njegovih besed, ki tako zelo presegajo naš ubogi in nepopolni človeški razum.«

Nihče se ni več smejal. Vsi so se z njo popolnoma strinjali, ko je končala:

»Cerkev ima besede večnega življenja in ponosni bi morali biti,

da smo vdani sinovi te katoliške, apostolske in rimske Cerkve.«

Mladi profesor je gospe stisnil roko:

»Jutri odhajam na vojsko... Odslej papeških smernic ne bom nikoli več kritiziral, temveč se jim bom vedno podvrgel s sinovsko vdanostjo.«

Požrtvovalnost

Pred leti je slovenski jezuit v Lyonu vodil sekcijo žosistk. Nekoč ga dekleta nagovore: »Pomislite, gospod pater, kaj dela naša voditeljica! Oče je komunist, mati je bojnica, ona pa dela ves dan v tovarni. Ko pride zvečer domov, mora pospravljati, kuhati, prati, šivati. A vendar ob enajstih ponoči še eno uro premišljuje in zjutraj že ob petih vstane, da more iti pred delom še k sv. maši in obhajilu. Dajte, ne pustite ji vendar, da bi tako delala! Poglejte, kakšna je! Saj je komaj še živa!«

Pater ni mogel vsega verjeti, vendar vpraša voditeljico, če je to res, kar pripovedujejo tovarišice. Ta mu pa odgovori: »Kako naj vendar prinašam v svoje okolje, v tovarno, med tovarišice delavke Jezusa? Najprej ga moram sama spoznati in vzljubiti in v sebi imeti, potem ga bom mogla dati tudi drugim.«

POPRAVI!

V članku »Komunist — izdajalec naroda« str. 58. popravi (nekoliko od srede naprej): Louis Marin suk-lja svoje bele brke...

V članku »Čitaj, čitaj, zopet čitaj!« na isti strani manjka spodaj: Pij XI. »Divini Redemptoris«.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).